

Туй бѣше по адресъ на госпожата на старшия.

Нашитѣ пѣтници се намѣстиха in cogro вѣ новитѣ бѣлгарски вагони, и скоро всичко взе първия си видѣ. Дѣдо Генко пакѣ постоянно огледваше всичкитѣ една по една, да не е изгубилъ нѣщо. Но сега той си отдѣхна и се успокои; възвѣрна се веселото му настроение, даже нѣщо повече. Още отъ Пловдивъ го силно безпокоеше тая пуста Бѣлювска артерма, да се не обърка, или да не изгуби нѣщо. Той разгледва селянитѣ, Марица, камаритѣ дѣски и дѣрвета по складовѣтѣ, мѣстността и доближенитѣ Родопи, покрити съ гѣста гора, разгледва и бѣлгарскитѣ вагони и чиновници и не можеше да имъ се нарадва.

— Я гледай, я гледай!... говорѣше той съ достойнство и национална гордостъ, бѣлгарскитѣ вагони много по-хубави отъ другитѣ!... А пакѣ нашитѣ бѣлгари, сѣкашъ, били и прѣбили! За всичко имъ иде отръцѣ, на синковѣтитѣ!...

Влакътъ, като подплашенъ звѣръ, запѣпли пакѣ нагорѣ изъ романтичното дефиле да гони София. Сега той изгледваше уморенъ отъ ходѣ.

Бѣлгарскиятъ чиновникъ — хубавелекъ момѣкъ — влѣзе да провѣри билетитѣ.

Дѣдо Генко го загледа весело. Не можа да се стѣрпи да не размѣни 2—3 думи съ него:

— Пакѣ ли ще ги гледате, синко? добръ, добръ! Нали сте наши хора, вие имате право.

Имаше нѣща, които любопитниятъ старецъ не можеше да разбере: дѣ се дѣнаха прѣдишнитѣ чужденци чиновници, защото дотукъ само дойдоха, ... но го бѣше страхъ да пита, да не би да обърка нѣщо, та се задоволи съ други по-обща въпроси. Той попита бѣлгарина чиновникъ.

— Какъ е синко?

— Добръ, дѣдо, много добръ, благодаря!... отговори почтително момѣкътъ, улисанъ въ работа, и бързо отмина.

— Тѣй синко!... Дай Боже добръ да е!... Да сте живи! Тѣй ви искамъ: юнаци бѣдѣте, да ме не засрамите и да ви похваляватъ и чужденцитѣ!... Бо-